

Δηκήτρης
Κακπουράκης

Η γυναίκα του Δία

και άλλες ιστορίες
θείκης παράνοιας
Μια σταγόνα
μυθολογία 2

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής
ιδιοκτησίας εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα-Βιογραφίες
Δημήτρης Καμπουράκης, *Η γυναίκα του Δία και άλλες ιστορίες
θεικής παράνοιας. Μια σταγόνα μυθολογία 2*
Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου
Διορθώσεις: Νατάσσα Ντούμα
Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης
Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό
δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2025
Copyright© Εκδόσεις Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Δημήτρης Καμπουράκης, 2025
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Δεκέμβριος 2025
KET K279 ΚΕΠ 789/25
ISBN 978-618-07-1537-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΕΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

1. Η γυναίκα του Δία.....	9
2. Ούτε κούκος στον κόρφο της	17
3. Το μαρούλι και το βιάγκρα.....	27
4. Η Ήρα και το μήλο της Έριδος	35
5. Το βοσκόπουλο και τα θεϊκά καλλιστεία	45
6. Η ανικανοποίητη Ήρα και ο ερμαφρόδιτος Τειρεσίας... ..	55
7. Ο αλήτης Ιξίωνας και η γέννηση των Κενταύρων	65
8. Τρανή θεά, χαζά παιδιά.....	73
9. Η Ήρα και τα πουλιά της	81
10. Θύματα στις αριστοκρατικές δοντάρες της Ήρας.....	91
11. Η ωραιότερη ερωτική συνεύρεση της μυθολογίας.....	99
12. Η θεά Αθηνά και η αιγίδα του Δία	109
13. Η τσεκουριά που γέννησε την Αθηνά	119
14. Η Αθηνά, ο Ποσειδώνας και ο έγκαυλος Ήφαιστος.....	129
15. Παρθένα, πολεμίστρια, μυστήριο τρένο.....	139
16. Η ξεφτίλα του θεού Άρη και οι κλάφες στον μπαμπά του	149
17. Η ερωτευμένη Αθηνά κι αυτός που ρούφαγε ανθρώπινα μυαλά.....	159
18. Όταν ο Μαρσύας και ο Απόλλωνας έπαιζαν τα όργανά τους.....	169

19. Η μονομαχία της Αθηνάς με την Αράχνη.....	177
20. Από τα Παναθήναια στα... ξεριζωμένα δόντια	187
21. Η νυχτόβια Άρτεμις και τα δώρα του Δία.....	197
22. Η νταρντάνα Άρτεμις και οι χαρωπές Νύμφες της	209
23. Το ελάφι της Κερύνειας και ο ξαναμμένος Αλφειός.....	219
24. Η Ιφιγένεια και άλλες ανθρωποθυσίες.....	231
25. Μια παρθένα πολυφόνισσα.....	243
26. Ο χαζός Ηρόστρατος και η Μουιχία Άρτεμις.....	253
27. Ο «Πηρούνας» Ποσειδώνας	263
28. Ένας νταγλαράς που όριζε τις θάλασσες	273
29. Ο μαντραχαλάς Ποσειδώνας και η ακατάδεκτη Αμφιτρίτη.....	285
30. Τα θεϊκά κουτουπάματα του Ποσειδώνα.....	293
31. Τα μικρά καθαρματάκια του Ποσειδώνα	303
32. Ανθρωποφάγες χελώνες και προκρούστειες κλίνες	311
33. Ο Ποσειδώνας που έγινε Αϊ-Νικόλας	321
34. Ο θεός του ΕΣΥ της αρχαιότητας	331
35. Θεραπείες μέσα από τα όνειρα	341
36. Ο βέβηλος έρωτας που έβγαλε έναν Άδωνη	351
37. Τρεις θεές σουρομαδιούνται για πάρτη του	361

1

Η γυναίκα του Δία

MΕΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΒΙΒΛΙΟ και δεκαεννιά τον αριθμό κεφάλαια για τα έργα και τις ημέρες του Δία, αναγνώστες μου, ώρα ν' αφήσουμε, επιτέλους, τον big boss και να ασχοληθούμε και με κανέναν άλλο θεό ή θεά. Όχι τίποτε άλλο δηλαδή, αλλά, αν τον συνοριστώ και κάθομαι να αφιερώνω ένα ολόκληρο κεφάλαιο σε κάθε του γυναίκα και κάθε του γκόμενα, θα γράφω και θα διηγούμαι μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία (του τωρινού Θεού μας) κι ακόμα τον ατέλειωτο θα έχει το πόνημά μου. Εξάλλου και στη συνέχεια, έστω διά της τεθλασμένης, πάλι μ' αυτό τον βαρύμαγκα τον Δία θα ασχολούμαστε, καθότι η επόμενη θεά του δωδεκαθέου που θα βάλουμε κάτω να γνωρίσουμε και να ψυχαναλύσουμε δε θα μπορούσε να

είναι άλλη από την Ήρα. Την επίσημη σύζυγο του big boss.

Ας διευκρινίσουμε κάτι ευθύς εξαρχής. Στις μέρες μας και στους μη γνώστες, η θεά Ήρα έχει καταφτάσει, αν όχι ως κατώτερη, τουλάχιστον ως κάπως υποβαθμισμένης κατηγορίας θεότητα. Γιατί άραγε; Λέμε «ο κ. Ταδόπουλος είναι τούτο, είναι κείνο, είναι τ' άλλο... έχει κάνει κι αυτό και το παραδίπλα και το παραπέρα... έχει τόσες γνώσεις, τόση περιουσία, τόσα επιτεύγματα...». Ενώ για κείνη που βλέπουμε να κρέμεται στο μπράτσο του τι λέμε; «Η γυναίκα του Ταδόπουλου είναι, μωρέ...» και λήγει η σεμνή περιγραφή, σωστά; Ε, αυτό ακριβώς την έφαγε και την Ήρα στη σημερινή δημόσια εικόνα της. Είναι «η γυναίκα του Δία». Δηλαδή όχι μια προσωπικότητα αυθύπαρκτη και αυτόφωτη, αλλά ένα απαραίτητο συμπλήρωμα του Μεγάλου, που καταδέχτηκε να την πάρει και να της δώσει αξία.

Μέγα σφάλμα. Στην εποχή της η Ήρα ήταν τρανταχτή θεότητα. Σχεδόν κάθε κορφοβούνι διεκδικούσε κι έναν θρόνο της. Κάθε πόλη και κάθε περιοχή είχε το Ηραϊόν της, τον ναό δηλαδή προς τιμήν της Ήρας. Ειδικά το Ηραϊόν του Άργους («Ήρα Αργεία» λεγόταν εκεί), το Ηραϊόν της Σάμου και το Ηραϊόν της Ολυμπίας ήταν πανελλήνιας εμβέλειας ναοί. Κόσμος και κοσμάκης συνέρρεε για να συμμετάσχει στις γιορτές προς τιμήν της Ήρας, που γίνονταν κά-

θε χρόνο – «Ηραία» ονομάζονταν αυτές οι γιορτές. Εξάλλου η Ήρα είχε κοινό, πολύ κοινό. Κάθε γυναικούλα ή γυναικάρρα που προσπαθούσε να στηρίξει το σπιτικό της μες στις αντιξοότητες της καθημερινής ζωής την Ήρα είχε ως πρώτη θεά. Υπήρχε βέβαια και η θεά Εστία με παρόμοιο ρόλο, την προστασία του σπιτιού και της οικογένειας, όμως η Εστία δεν έχαιρε δημόσιας λατρείας, μόνο μέσα στους τοίχους των σπιτιών λατρευόταν, ενώ η Ήρα μέσα κι έξω. Αν μπορούμε στους λεπτούς μυθολογικούς διαχωρισμούς, θα λέγαμε πως η Ήρα ήταν η θεά του γάμου, η Εστία η θεά της οικογένειας. Αν μπορείτε να τα διαχωρίσετε αυτά τα δύο, θα αντιληφθείτε και τις μεταξύ τους διαφοροποιήσεις.

Για να ακριβολογούμε δηλαδή, η Ήρα ήταν η θεά κάθε γυναίκας της οποίας ο σύζυγος άνοιγε την πόρτα κι έφευγε. Μα για τον πόλεμο, μα για δουλειά, μα για ταξίδι, μα για την ταβέρνα, μα για το γήπεδο, μα για την γκόμενα, μα για τσιγάρα (ένας Θεός ξέρει τι κάνουν αυτοί οι παντρεμένοι αληταράδες μόλις βγουν από το σπίτι), έμενε η γυναικούλα πίσω να φυλάγει θερμοπύλες παρέα με την Ήρα. Να 'ναι και δούλα και κυρά. Να 'ναι και επιθυμητή και παραδουλεύτρα. Να 'ναι και καλή μάνα και σύζυγος λαχταριστή... Εύκολο το 'χεις; Ε, εκεί βοηθούσε κομμάτι η Ήρα. Σαν να λέμε, φευδαισθήσεις έσπερνε στις γυναικούλες η θεά, αλλά κάτι ήταν κι αυτό

εκείνες τις εποχές της απόλυτης ανδροκρατίας, κατά τις οποίες ο άντρας την κλότσαγε τη γυναίκα του από τις σκάλες όποτε του κάπνιζε, δίχως να δίνει μήτε λογαριασμό μήτε διατροφές και τα τοιαύτα.

Όμως για την εικόνα που κατέφτασε ως τις μέρες μας για την Ήρα δε φταίει αυτή, ο Δίας φταίει. Αυτός ο άτιμος άντρας, που κόντεψε να την τρελάνει τη γυναίκα με τα κερατώματά του, τις απιστίες του, τις μεταμορφώσεις του, τα τερτίπια του, τα εξώγαμά του κι όλα τα συμπαρομαρτούντα. Τι κόντεψε δηλαδή, που σχιζοφρενή την είχε καταντήσει ο μπαγάσας... Έμα πήγαινε με γυναίκες, με άντρες, με νέες, με γριές, με τέρατα, με φίδια, με ψάρια, με πουλιά, με θειάδες του, με εγγονές και δισεγγονές του... Πολύ ήθελε η γυναίκα να σαλτάρει μ' αυτό τον αθλιοδέστατο τύπο, μ' αυτό τον ανερμάτιστο ξεφτίλα που είχε μπλέξει; Διότι, συν τοις άλλοις, ο Δίας ήταν αθάνατος και ανέγγιχτος. Τι να του 'κανε; Ούτε να τον χωρίσει μπορούσε ούτε να του σπάσει την κεφαλα με καμιά χύτρα ούτε να τον βιτριολιάσει. Ντουβάρει ο τύπος, αρχηγός της θεϊκής μαφίας, ποιος μπορούσε να τον πειράξει;

Οπότε η καχομοίρα η Ήρα α-να-γκά-στη-κε να γίνει στρίγκλα. Από τις περιστάσεις. Τον ρεζίλη τον άντρα της δεν μπορούσε να τον πειράξει, πώς λοιπόν θα κρατούσε όρθια το σπιτικό και τον γάμο της; Τον είχε από κοντά και κάθε φορά που αυτός την έκανε

τη βρομιά του, η Ήρα επενέβαινε στο έτερον ήμισυ του κέρατου. Υποχρεωτικώς. Μπορεί η Ήρα να σκότωνε τις άλλες γκόμενες του Δία. Μπορεί να τις έκαιγε, να τις ζεμάτιζε, να τις τρέλαινε. Μπορεί να τις μεταμόρφωνε σε αρκούδες, σε λύκαινες, σε αγελάδες ή φυτά. Μπορεί να τις έδινε στα σκυλιά να τις φάνε, στα φίδια να τις δηλητηριάσουν, στα άλογα να τις ποδοπατήσουν. Μπορεί να μην τις άφηνε να γεννήσουν ή να βρουν μέρος να μείνουν. Μπορεί ακόμα να σκότωνε τα παιδάκια τους και να ισοπέδωνε τις οικογένειές τους... Αλλά όλα αυτά τα αιμοβόρικα από ανάγκη κι από ανημποριά τα έκανε η κακομοίρα η Ήρα. Κατά βάθος δεν ήταν κακός άνθρωπος. Ο άλλος έφταιγε. Α, να λέμε και της στραβής το δίκιο...

Βέβαια αυτά της τα ξεσπάσματα, οι θυελλώδεις ζήλιες και οι παραφορές της ήταν που ταξίδεψαν μέσα στον χρόνο και διαμόρφωσαν τη σημερινή δημόσια εικόνα της Ήρας. Τη βλέπουμε στα αρχαία αγάλματα πανέμορφη, ευθυτενή, αρχοντική, προσεκτικά ενδεδυμένη, με ένα ρόδι στο χέρι (σύμβολο γονιμότητας), με έκφραση εντιμότητας και στιβαρότητας στο πρόσωπό της, αλλά στο μυαλό μας έχουμε μια μέγαιρα που περιμένει τον άντρα της πίσω απ' την πόρτα με έναν μπλάστρο στο χέρι για να τον κοπανήσει.

Πιτσιρίκι, θυμάμαι, είχα αγοράσει κάτι κάρτες

που απέδιδαν γελοιογραφικά τον χαρακτήρα και το στιλ καθενός και καθεμιάς από το δωδεκάθεο. Ενώ όλες οι άλλες θεές ήταν θεογκόμενες – η Αφροδίτη με τα αραχνοῦφαντα και τη λαγνεία της, η Άρτεμις με το τόξο και τη φαρέτρα της, η Αθηνά με το κράνος και την πανοπλία της –, η Ήρα ήτανε για κλάματα. Την έδειχναν μια υπερμεσόκοπη ατσούμπαλη χοντροκώλα νοικοκυρά, με ύφος μπαϊλντισμένο και κακιασμένο μπροστά σ' έναν νεροχύτη γεμάτο άπλυτα πιατικά, στραβοκάννα, ατημέλητη, με σαγιονάρες, σκασμένη φτέρνα, λαδωμένη μπροστοποδιά, φακίολι στο κεφάλι και κρεατοελιές στη μούρη... Τη σιχάθηκα με το που την είδα! Μου θύμισε τις χειρότερες απ' τις μανάδες των συμμαθητών μου. Τέτοια εντύπωση αποκόμισα για τη δεύτερη τη τάξει του δωδεκαθέου, για την «Ήρα τελεία», όπως την αποκαλούσαν τότε, την τέλεια σύζυγο κτλ., κτλ. Χρειάστηκε να διαβάσω τόμους μυθολογίας και ιστορίας μεγάλωνοντας για να αποβάλω αυτή την παιδική μου εικόνα. Που στην πραγματικότητα είναι η εικόνα που όλοι μας έχουμε για την Ήρα.

Ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό της θεάς Ήρας ήταν η συμπεριφορά της εντός του γάμου της. Εδώ, κουμπάρε, βρίσκουμε την Ελλαδάρα μας σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια – τουλάχιστον την Ελλάδα μας από αρχαιοτάτων μέχρι πρόσφατα, διότι εσχάτως όλα έχουν γίνει ένας χυλός σε τούτη την κοινωνία

και δυσκολεύομαι να βγάλω άκρη. Αλλά μέχρι και την εποχή των πατεράδων μας, παντρευόταν ένα ζευγάρι, έστηνε σπιτικό –φτωχό πλούσιο, δεν έχει σημασία–, περνούσαν τα πρώτα μέλια, άρχιζε η ρουτίνα και μετά τι γινόταν; Ο άντρας μπορούσε και να ξενοκοιτάξει και να τσιλιμπουρδίσει και να γκομενίσει και να ξενοκοιμηθεί στη ζούλα. Τι να κάνουμε, άντρας είναι, φιλο-χοντρο-μαλάκας είναι, το πουλί του τον κυβερνά, δε χάλασε δα κι ο κόσμος. Τον έπιανε μετά η σύζυγος, έτρωγε τους καβγάδες του, τις υστερίες της απατημένης, τις κατσαρολιές του ενίοτε, κοιμόταν στον καναπέ καμιά βδομάδα, αλλά στο τέλος έλεγε ένα «συγγνώμη, παρασύρθηκα, δε θα το ξανακάνω» και το πράμα ίσιωνε... μέχρι να επαναληφθεί.

Αν όμως αρχίσει η γυναίκα να κάνει τέτοια, χαιρετίσματα, πάει το σπιτικό. Έτσι φρονούσαν οι Έλληνες – μέχρι πρόσφατα, επαναλαμβάνω: η σύζυγος πρέπει να είναι τύπος και υπογραμμός, αλλιώς οικογένεια δεν υπάρχει. Ο άντρας μπορεί να παραστρατήσει δέκα φορές και να μην τρέξει κάστανο. Έτσι και ξεστρατίσει μία φορά η γυναίκα... *finito la musica, passato la festa*. Μετά αναλαμβάνουν οι δικηγόροι, μπλέκουν οι χωροφύλακες για κακοποίηση της γυναίκας και τα τέκνα καταλήγουν σε τίποτα γιαγιάδες ή στο Χαμόγελο του Παιδιού.

Αυτή την εικόνα είχαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι

για την οικογενειακή ζωή, αυτή την εικόνα έδωσαν το λοιπόν και στον γάμο του πρώτου ζεύγους του δωδεκαθέου τους: ο Δίας να αλητεύει, η Ήρα να στέκεται κερι αναμμένο. Από ηθικής απόψεως, ούτε που διανοήθηκαν να βάλουν την Ήρα να ξενοκοιτάζει ή να ξενοκοιμάται. Θα είχε ανατιναχτεί ο Όλυμπος, θα είχε ανατραπεί η κοινωνική τάξη! Άρα η Ήρα πήγαινε μόνο με τον άντρα της και μόνο μ' αυτόν έκανε παιδιά. Κι αν κάποιες από τις άλλες θεότητες είχαν μάνα την Ήρα δίχως τη συμμετοχή του Δία, οι αρχαίοι ημών πρόγονοι επέμεναν, διά των μυθολογικών πηγών, ότι αυτά έγιναν δίχως απιστία της θεάς. Άλλον τον γέννησε έτσι, με ανεμογκάστρι (τον Ήφαιστο), άλλον τον γέννησε διότι έμεινε, λέει, έγκυος μυρίζοντας ένα μυρωμένο άνθος – σας θυμίζει, αλήθεια, τίποτα αυτό; (Ο Άρης ήταν αυτός.)

Πάει να πει δηλαδή πως ακόμα κι αν υπάρχει η υποψία ότι η σύζυγος την έκανε την κουτσουκέλα της, θα βρεθούν χίλιες δικαιολογίες για να τη βγάλουν λάδι. Είπαμε, πάνω απ' όλα το σπιτικό, και η γυναίκα είναι που το κρατά. Αλλά και ο Δίας σαν κανονικότατος Ελληνάρας συμπεριφερόταν. Μπορεί ο ίδιος να μην άφηνε ούτε γάτα στο πέρασμά του δίχως να την κουτουπώσει, γινόταν όμως θηρίο και μόνο στην υποψία ότι η γυναίκα του τον απατούσε ή κάποιος προσπαθούσε να την πλευρίσει με το κακό στο μυαλό του. Όχι, παίζουμε...

2

Ούτε κούκος στον κόρφο της

Η ΗΡΑ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΗ ΣΑΜΟ. Μπαμπάς της ο Κρόνος, μάνα της η Ρέα. Υπήρχαν βέβαια φήμες και για άλλα μέρη όπου η μικρή είδε πρώτη φορά το φως. Είναι γνωστά αυτά, όλοι ήθελαν να είναι η Βηθλεέμ ενός θεού ή μιας θεάς, καθότι πολλά τα λεφτά, οπότε την Ήρα, εκτός της Σάμου, διεκδικούσαν επίσης η Στυμφαλία, η Εύβοια, οι Μυκήνες, η Ακραία και όχι μόνο. Σε όλα αυτά τα μέρη υπήρχαν Ηραιά (με τον αντίστοιχο τζίρο, έτσι; μην ξεχνιόμαστε), πάντως η Σάμος είναι η επικρατέστερη. Κάπου προς τον Ίμβρασο ποταμό ανατράφηκε, λέει, από τον Ωκεανό και την Τηθύ, που την ανέλαβαν όταν γινόταν ο χαμός της Τιτανομαχίας και την αγάπησαν σαν δικό τους παιδάκι. Κι η Ήρα τούς αγαπούσε πολύ, κι όταν αργότερα, στα γεροντάματα, το

ζευγάρι τσακωνόταν, αυτή πήγαινε και τους τα έφτιαχνε. Θα δείτε άλλωστε ότι καμιά φορά οι θετοί γονείς βγαίνουν καλύτεροι από τους βιολογικούς.

Αλλά εδώ τα πράγματα μπερδεύονται λιγάκι χρονολογικά, αν και στην ελληνική μυθολογία ξέρουμε πως ο χρόνος είναι ένα μέγεθος πολύ σχετικό. Ως γνωστόν, ο μπαμπάς της ο Κρόνος ήταν το κτήνος που μόλις γεννιούνταν τα παιδιά του, τα χλαπάκιαζε λες κι ήτανε τυρόπιτες. Φοβόταν, βλέπετε, εκείνη την προφητεία, πως θα χάσει τον θρόνο του από κάποιο βλαστάρι του. Οπότε η Ήρα βρέθηκε να κολυμπά στα γαστρικά υγρά του μπαμπακούλη της και δε θα 'βγαινε αποκεί μέσα, αν ο Δίας δεν του μπουκωνε το εμετικό που του έδωσε η Μήτις – τα ξέρετε. Ναι, αλλά εμείς τι εικόνα έχουμε για τον εμετό του Κρόνου, με τον οποίο έβγαλε όλα του τα παιδιά που είχε καταπιεί; Νεογέννητα τα ξέρναγε ή μεγάλες κανονικές θεότητες; Για θεότητες κανονικότερες ξέρουμε. Εξάλλου, με το που βγήκαν, επιστρατεύτηκαν από τον Δία στην Τιτανομαχία για να εκθρονίσουν τον πατέρα τους τον παμφάγο. Αφού λοιπόν ως νεογέννητο εχλαπακιάσθη η Ήρα και ως μεγάλη θεά βγήκε από το στομάχι του Κρόνου, σε ποια ακριβώς περίοδο την ανέθρεψαν ο Ωκεανός και η Τηθύς; Εκτός κι αν πολεμούσε ως παιδάκι. (Ε, να, κάτι τέτοια μάς κάνει η μυθολογία και μας σπάει τα νεύρα. Ας είναι...)

Η Ήρα, εν πάση περιπτώσει, ήταν η πρώτη που βγήκε από το στομάχι του Κρόνου, διότι ήταν η τελευταία που φαγώθηκε και ήταν πάνω πάνω. Έτσι πήγαινε, υπήρχε μια τάξη στον αρχαίο μυθολογικό μας κόσμο. Μπορεί να κάνανε του κόσμου τα αίσχη, αλλά υπήρχε μια βαθύτερη αρμονία στα εγκλήματά τους. Όπως και στα μπουρδέλα, τα οποία συκοφαντούμε συστηματικά με τη μοιραία φράση «η κατάσταση είναι μπουρδέλο». Κι όμως, αγαπητοί μου, όποιος έχει επισκεφθεί αυτούς τους ενδιαφέροντες χώρους, όπως κι εκείνος που έχει διαβάσει μυθολογία, θα διαπίστωσε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να πας πέμπτος και να πηδήξεις δεύτερος· υπάρχει τάξη και αρμονία. Κλείνει η παρένθεση, επανέρχομαι στην Ήρα.

Ο Δίας, φυσικά, ήταν αδερφός της. Μην κοιτάτε που την παντρεύτηκε, δεν κώλωνε ο big boss από κάτι τέτοια. Όλα τα έσφαζε, όλα τα μαχαίρωνε, όλες και όλους τις και τους κρεβάτωνε. Ωραία γυναίκα (ή ωραία θεά τέλος πάντων) ήταν η Ήρα, την είδε με άλλο μάτι ο Δίας, κι ας ήταν αδερφούλα του, λέει «τη θέλω». «Μα πόσο ωραία ήταν δηλαδή και τι είδους ωραιότητα κατείχε;» θα μου πείτε. Ε, τώρα εδώ μπαίνουν οι υποκειμενικές αντιλήψεις περί ομορφιάς. Η Ήρα δεν είχε τη λαγνεία της Αφροδίτης, της θεάς του έρωτα. Ούτε ήταν το ατίθασο γυμνασμένο αγοροκόριτσο που τρέχει στα δάση, σαν τη θεά του

κυνηγιού, την Άρτεμη (αφήστε που η Άρτεμις μόνο με γυναίκες πήγαινε). Δεν είχε ούτε τη μιλιταριστική ομορφιά της φανταρίνας της Αθηνάς, που ξυπνά βίτσια. Όχι, η Ήρα είχε την αρχοντική ομορφιά της κυρίας, της απόμακρης, της αυστηρής, της ολίγον ανέκφραστης και μυστηριώδους, αυτής που τη λες μάλλον ψυχρή όταν την κοιτάζεις, αλλά που φαντασιώνεται άλλα πράγματα έτσι και βρεθείτε σε κλειστό δωμάτιο οι δυο σας.

Τη λιμπίστηκε λοιπόν ο Δίας και της την έπεσε. Κι εδώ ακριβώς, αναγνώστες μου, μπαίνει ο κούκος. Ποιος κούκος, θα αναρωτηθείτε. Ε, πώς; Για ρίξτε μια ματιά σε έργα τέχνης που απεικονίζουν τη θεά Ήρα. Σε πολλά απ' αυτά κρατά στο χεράκι της έναν κούκο, αυτό το μικρό πουλάκι που υπάρχει σ' όλη τη λεκάνη της Μεσογείου. Αυτό, ντε, που αν έρθει μόνο του δε φέρνει την άνοιξη, πρέπει να έρθουν τσούρμο για να γλυκάνει ο καιρός. Στο χρυσελεφάντινο άγαλμά της που υπήρχε στο Ηραίον του Άργους, ο κούκος καθόταν πάνω στο σκήπτρο της. Διότι η Ήρα μας από κούκο την πάτησε. Ναι, πολύ καλά το καταλάβατε, αν δεν το θυμάστε από το σχολείο (που κόβω το κεφάλι μου πως όταν μιλούσε η δασκάλα, εσείς κοιμόσασταν). Ο Δίας για να κατακτήσει την Ήρα μεταμορφώθηκε σε κούκο. Λίγο ξεφτίλα βέβαια ολόκληρος αρχηγός του στερεώματος να γίνει μια σταλιά άσημος κούκος, δίχως το παραμικρό χάρισμα

και δίχως ίχνος μεγαλοπρέπειας, αλλά αυτός για να πηδήξει ήταν ικανός να μεταμορφωθεί και σε σκώληκα και σε αρσενική κατσαρίδα. Δεν έχετε ιδέα...

Παρένθεση μυθολογικο-πτηνολογική. Τι ξέρετε για τον κούκο; Είναι ένα πουλί ξενιστής, παρακαλώ. Που θα πει μέγας απατεώνας. Όταν είναι να φέρει τους απογόνους του στη ζωή, εκτός από τη δική του φωλιά, που τη γεμίζει αυγά, πάει και στις φωλιές άλλων πουλιών και αμολάει κι εκεί από ένα αυγό ανάμεσα στα αυγά του σπιτονοικοκύρη. Οπότε ανατρέφει αυτός τα δικά του, ανατρέφουν κι οι γείτονες δικά του μπάσταρδα, γεμίζει ο κόσμος κούκους. Διαλέγει μάλιστα φωλιές πουλιών που είναι μικρότερα απ' αυτόν, επίτηδες. Και μόλις γεννιέται το κουκάκι στην ξένη φωλιά, από ένστικτο σπρώχνει τα υπόλοιπα αυγά ή τα νεογέννητα του άλλου έξω απ' τη φωλιά και μένει μόνο του. Υπάρχουν φωτογραφίες και βίντεο που δείχνουν κάτι ταλαίπωρα πουλάκια να κουβαλάνε τροφή στο κουκάκι που φωνάζει στη φωλιά τους νομίζοντας πως είναι δικό τους (άλλα χαζά κι εκείνα), με το κουκάκι να είναι τριπλάσιο σε μέγεθος από τη μάνα και τον μπαμπά που το ταΐζουν. Μιλάμε για παράσιτο, για απατεώνα ολκής, ακριβώς σαν τον Δία δηλαδή. Καταλάβατε τώρα γιατί οι αρχαίοι μας πρόγονοι σαν κούκο τον φαντάστηκαν τον Δία τους;

Ε, ναι λοιπόν, ο Δίας που είχε μανία με τις μετα-

μορφώσεις, θεωρώντας ντροπή το απλό παραδοσιακό καμάκι, βλεφάρισε την Ήρα κάπου στην Εύβοια (ή, κατ' άλλους, κοντά στην Ερμιόνη), όπου έκανε χειμερινό τουρισμό με τους θετούς γονείς της, και έβαλε μπροστά το σχέδιό του. Γιατί χειμερινό; Μα διότι η μηχανή που έστησε χρειαζόταν βροχές, χιόνια, χαλάζια, κεραυνούς, ομίχλες και τραμουντάνες. Έκανε, που λέτε, βόλτα στο περιβόλι της μέσα σ' αυτό τον χαλασμό η Ήρα (άλλη τρελή κι αυτή να κόβει βόλτες μες στην καταιγίδα και στη λασπουριά), να σου μπροστά της ένα πουλάκι. Κούκος. Βρεγμένο, παγωμένο, μισοπεθαμένο, τρισάθλιο, ελεεινό, σκύβει αυτή και το πιάνει. (Το 'χουν λοιπόν αυτό οι γυναίκες με τα πουλιά. Είτε μεγάλο είναι είτε μπαμιοειδές, είτε ζωντανό είτε μισοπεθαμένο, μα σκληρό, μα μελάτο, μα ντούρο, μα σερνάμενο, μα όρθιο, μα σκυφτό και καταζαρωμένο... αυτές θ' απλώσουν το κρινοδάχτυλο χεράκι τους και θα το πιάσουν οι άτιμες. Για άλλο λόγο κάθε φορά και με άλλο σκοπό, αλλά πάντα στο ίδιο καταλήγουμε.)

Πιάνει, που λέτε, τον κούκο η Ήρα, έτρεμε ο κακόμοιρος και για να τον ζεστάνει, τον χώνει στον κόρφο της. Αυτό με τον ζεστό κόρφο ήταν το ελιξίριο του Δία. Δώσ' του ζεστό κόρφο και την ψυχή του πάρε. Μόλις βρισκόταν εκεί μέσα κάτι πάθαινε – κόρωνε, χλιμίντριζε, μουγκάνιζε ανεξέλεγκτος. Κι ύστερα το «κάτι» το πάθαιναν εκείνες που είχαν τον

φιλόξενο κόρφο. Οπότε με το που ζεστάθηκε εκεί βαθιά ο κούκος, η Ήρα βίωσε κάτι αλλόκοτα. «Απεκαλύφθη ο Ζευς» λένε οι μυθολογικές πηγές, που θα πει ότι η Ήρα είδε τον κούκο να βγάζει μουστάκια, γένια, να του φυτρώνουν κάτι βρομοποδάρες, κάτι χερούκλες σαν φτυάρια, ένα παλούκι κάτω κάτω που την έσπρωχνε... Τα 'χασε η θεά.

«Τι συμβαίνει, κύριε, και πώς βρεθήκατε στον κόρφο μου;» τον ρώτησε αυστηρά, διότι η Ήρα πάνω απ' όλα ήταν μια θεά με αρχοντικό στιλ και βρετανική, ούτως ειπείν, απόμακρη ευγένεια. «Ρε Ήρα, εγώ είμαι, ο Δίας, ο αδερφός σου» απάντησε αυτός, που δεν κρατιόταν. «Σας παρακαλώ, κύριε, αδιαφορώ αν είστε αδερφός ή και ξάδερφός μου. Φευγάτε αποκεί και τραβήξτε, παρακαλώ, κι αυτό το μαρκούτσι που με πιέζει χαμηλά γιατί θα φάτε φούσκο που θ' αστράψει η μούρη σας. Δεν είμαι εγώ απ' αυτές που νομίζετε» αγρίεψε η κυρία. Αλλά κι ο άλλος τα 'χε παίξει, δεν εγκατέλειπε εύκολα, αφήστε που είχε μια βαθιά εσωτερική υπόνοια ότι, κάτω από την παγερή βιτρίνα της, κι εκείνη τον ήθελε σαν κολασμένη. «Έλα, βρε Ήρα, άσε τώρα τους πληθυντικούς και πάμε για ένα γρήγορο πριν γυρίσει η παραμάνια σου απ' το περίπτερο που πήγε για τσιγάρα». Αλλά εκείνη είχε το σθένος κι αντί να ξελιγωθεί και να ενδώσει, πάτησε πόδι: «Δεν κατάλαβες, αγοράκι μου. Τα γρήγορα και τα πεταχτά σ' εκείνες που

ξέρεις. Εμένα, αν με θέλεις πραγματικά, θα μου δώσεις υπόσχεση γάμου. Αλλιώς τράβα...»

Εκεί τώρα είναι το καθοριστικό timing, το «momentum» που λένε και κάτι άσχετοι πολιτικοί που παριστάνουν τους μεγάλους διπλωμάτες, ενώ δεν ξέρουν την τύφλα τους. Αν αυτό το κρίσιμο δευτερόλεπτο που η γυναίκα γέρνει ξάφνου τη ζυγαριά προς το μέρος της, ο άντρας δεν πει ένα «ρε, άντε αποκεί» και δεν την κοπανήσει δευτερολεπτικά, αλλά πει το «ναι» για να κερδίσει χρόνο, μετά μια ζωή είναι ζουπηγμένος στην ποδιά της, όπως είναι ο σκοτωμένος λαγός κρεμασμένος στη ζώνη του κυνηγού. Έτσι είναι αυτά. Και συνήθως, εννιά στις δέκα φορές, ο άντρας που δεν ανέχεται την αντίσταση και, αντί να λακίσει, διαολίζεται, γίνεται σαν γατάκι που γουργουρίζει και λέει «υπόσχομαι». Στο πίσω μέρος του μυαλού του έχει βέβαια να κάνει τη βρομοδουλειά και να την κοπανήσει αργότερα. Πλην αργότερα ανακαλύπτει ότι αυτή του η υπόσχεση τον έχει δέσει με τόσες αόρατες κλωστές που θα γεράσει δίπλα στην κυρία προσπαθώντας να τις κόψει. Έτσι την πάτησε και ο Δίας. Έδωσε υπόσχεση γάμου, ετελέσθησαν οι γάμοι, ακόμα παντρεμένοι είναι.

Για τον γάμο τους θα σας μιλήσω αναλυτικά σε επόμενο κεφάλαιο, διότι έγιναν κουλουβάχατα με τους καλεσμένους και τα νυφικά δώρα. Τα ίδια, Παντελάκη μου, τα ίδια, Παντελή μου, στους γάμους

αιώνες τώρα. Πλακώνονται τα συγγενολόγια, ανακατεύονται τα δώρα, γίνονται καβγάδες για τους καλεσμένους και πού θα κάτσουν. Αλλά τούτος ο γάμος είχε και κάτι άλλο, εξίσου συνηθισμένο: το ζεύγος δεν περίμενε να ακούσει το «Ησαΐα χόρευε», το 'κανε πριν βάλει στεφάνι. Μάλιστα, συνέβαιναν αυτά και τότε, ακόμα και στους γόνους των καλύτερων οικογενειών. Πάνω στ' αρραβωνιάσματα και στις αθώες βολτούλες για να γνωριστούν καλύτερα, της τον φύτεψε ο Δίας της Ήρας – με τη συναίνεσή της, παρακαλώ. Όχι, για να μη νομίζετε ότι και οι αρχοντικές μεγαλοκυράδες με την αυστηρή βιτρίνα δε βουρκοκυλιούνται προγαμιαίως σαν τα δουλικά και τις προλετάρισσες.

Πού έγινε το προγαμιαίο κακό και πόσες φορές, δε γνωρίζουμε. Όμως ο υποκριτής Έλλην νοικοκυραίος και η μουλωχτή Ελληνίς νοικοκυρά δε θα μπορούσαν να δεχτούν η προστάτιδα της ιερότητας του γάμου να πάει στη στέψη της ξεπαρθενεμένη. Εντροπή και αίσχος απροσμέτρητο! Οπότε τι έκαναν; Βρήκαν μια πηγή κάπου εκεί στην Αργολίδα –Κάναθος λεγόταν– κι έβαλαν την Ήρα να λουστεί στο νεράκι της το γάργαρο και τι να ξαναγίνει; Παρθένα, παρακαλώ. Αυτή η Κάναθος λοιπόν θα πρέπει να ήταν πρόγονος των γυναικολόγων του '60 και του '70, που έκαναν αβέρτα παρθενορραφές στα αποπλανημένα κορίτσια για να τα πασάρουν οι γονείς τους στον

ανυποψίαστο γαμπρό και να κορδώνεται ότι τα βρήκε ανέγγιχτα (τον κακό του τον φλάρο κι αυτουνού του μπουμπούνα). Ευτυχώς που στις μέρες μας έχουμε ξεμπλέξει οριστικά με αυτό το ηλίθιο ζήτημα της παρθενίας κι ησυχάσαμε.

Ξανάγινε, που λέτε, παρθένα η Ήρα και έτσι πήγε στον γάμο της με τον Δία. Θα πρέπει μάλιστα να της άρεσε η διαδικασία, διότι υπάρχουν μυθολογικές πηγές που επιμένουν ότι η θεά έπαιρνε κάθε χρόνο το ίδιο μπανάκι, και όχι μόνο στην Κάναθο, αλλά και σε άλλα μέρη. Χρόνος έμπαινε, χρόνος έβγαινε, όλο παρθένα ξαναγινόταν η Ήρα. Προφανώς, αυτός ο μύθος δε σχετιζόταν μόνο με τον τρόπο που έβλεπαν οι αρχαίοι μας πρόγονοι την κυρία της οικογένειας, αλλά είχε και αλληγορικό χαρακτήρα. Η φύση αναγεννιέται κάθε χρόνο και ξεκινά από την αρχή, κάθε άνοιξη, παρθένα και λουλουδιασμένη, έτσι δεν είναι; Είναι όμως αλληγορία και για τον κύκλο του ανθρώπινου γένους. Ο άνθρωπος γεννιέται παρθένος, καταλήγει εφ' όλης της ύλης ξεσκισμένος, αλλά μέσα από τη ζωή του φέρνει στον κόσμο άλλους ανθρώπους παρθένους και ανέγγιχτους. Ε, όλα αυτά τα συμβόλιζε η Ήρα, η πρώτη ανάμεσα στις θεές.